Lietas Nr.C19040416
Lietas arhīva Nr. CA-0429-17/7
ECLI:LV:KUAT:2017:1016.C19040416.1.S

S P R I E D U M S
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Liepājā 2017.gada 16.oktobrī

Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese R.VĪVA
tiesneses L.KRAULE un J.MAULIŅA
ar tiesas sēdes sekretāri S.BRŪKLI

izskatīja atklātā tiesas sēdē sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Kuldīgas rajona tiesas 2017.gada 26.jūnija spriedumu civillietu SIA /Nosaukums A/ prasībā pret /pers. A/ par parāda piedziņu.

Civillietu tiesas kolēģija

k o n s t a t ē j a :

2016.gada 8.aprīlī SIA /Nosaukums A/ cēlis Kuldīgas rajona tiesā prasību pret /pers. A/, lūdzot piedzīt pārvaldīšanas, apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu maksājumu parādu 4994,04 EUR, līgumsodu 499,40 EUR, likumiskos nokavējuma procentus 296,83 EUR, samaksātos tiesas izdevumus, kā arī noteikt tiesības līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos 6 % no nesamaksātās parāda pamatsummas. Prasība pamatota uz Civillikuma 1716., 1717., 1753., 1756., 1765., 1770., 1771., 1773., 1775., 1779., 1786., 1791.pantu, likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.panta ceturto, astoto daļu, 75.panta septīto daļu, likuma "Par dzīvokļa īpašumu" 12.pantu, Dzīvokļa īpašuma likuma 4.,10.pantu.

Ar Kuldīgas rajona tiesas 2016.gada 7.novembra aizmugurisku spriedumu prasība apmierināta, izlemjot jautājumu par tiesas izdevumu piedziņu.

2016.gada 28.novembrī atbildētājs Kuldīgas rajona tiesā iesniedzis pieteikumu par tiesvedības atjaunošanu un lietas izskatīšanu no jauna, norādot, ka prasība ir nepamatota un noraidāma.

Ar Kuldīgas rajona tiesas tiesneša 2016.gada 27.decembra lēmumu tiesvedība lietā atjaunota.

Ar Kuldīgas rajona tiesas 2017.gada 26.jūnija spriedumu prasība apmierināta daļēji, no atbildētāja par labu prasītājam piedzīts apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu parāds no 2008.gada 1.decembra līdz 2016.gada 31.martam 4950,36 EUR, likumiskie nokavējuma procenti no 2015.gada 1.janvāra līdz 2016.gada 16.martam 296,83 EUR, līgumsods 492,03 EUR, tiesas izdevumi 469,01 EUR un noteiktas prasītājam tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei vai dienai, kad atbildētāja mantu pārdod izsolē, vai līdz brīdim, kad iestājas Civillikuma 1763.pantā norādītie apstākļi, saņemt 6 % gadā no nesamaksātās parāda pamatsummas.

Tiesa konstatējusi, ka saskaņā ar 2005.gada 20.aprīļa un 2006.gada 17.janvāra pirkuma līgumiem atbildētājs ir ieguvis savā īpašumā nekustamo īpašumu – dzīvokļus Nr.1, un 3, /adrese/. Abu dzīvokļu pārdevējiem bijušas piešķirtas īpašuma tiesības uz dzīvokli līdz dzīvojamās mājas privatizācijai.

Pamatojoties uz likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.panta pirmās daļas 2.punktu un Dzīvokļa īpašuma likuma 8.panta otro daļu, tiesa atzinusi, ka, neskatoties uz to, ka atbildētājs savas īpašuma tiesības uz dzīvokļiem Nr.1 un Nr.3, nav reģistrējis zemesgrāmatā, uz viņu attiecināmi normatīvajos aktos noteiktie dzīvokļa īpašnieka pienākumi.

2005.gada 20.aprīlī un 2006.gada 18.janvārī puses noslēgušas Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumus, ar kuriem prasītājs apņēmies uzturēt un apsaimniekot dzīvojamo māju un ar to saistītās ēkas, būves un mājai piesaistīto zemes gabalu, savukārt atbildētājs – apmaksāt visus ar īpašuma apsaimniekošanu saistītos izdevumus atbilstoši prasītāja piestādītajiem rēķiniem līdz katra mēneša pēdējam datumam. No 2008.gada 1.decembra līdz 2016.gada 31.martam atbildētājs nav veicis apsaimniekošanas un sniegto komunālo pakalpojumu samaksu pilnā apmērā, vienīgais maksājums par dzīvokli Nr.3 veikts 2014.gada janvārī. Līdz ar to parāds par dzīvokli Nr.1 aprēķināts 2909,74 EUR, bet dzīvokli Nr.3 - 2084,30 EUR apmērā. 2009.gada 23.februārī apsaimniekotājs atbildētājam izsniedzis izziņu, ka atbildētājam nav maksājumu parādu par dzīvokli Nr.3. Līdz ar to tiesa atzinusi, ka parāda aprēķinā iekļautie maksājumi par 2008.gada decembri 17,54 Ls un 2009.gada janvāri 13,16 Ls ir samaksāti, un no atbildētāja kā dzīvokļa Nr.1 īpašnieka no 2008.gada 1.decembra līdz 2016.gada 31.martam piedzenams parāds 2909,74 EUR, bet par dzīvokli Nr.3 no 2009.gada 1.februāra līdz 2016.gada 31.martam - 2040,62 EUR.

Izvērtējot prasījumu daļā par prasītāja izdevumiem par atkritumu izvešanu, ūdeni un kanalizāciju, tiesa, pamatojoties uz Ministru kabineta 2008.gada 9.decembra noteikumu Nr.1013 "Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" 17.4.1., 19., punktu atzinusi, ka dzīvojamā mājā ir četri dzīvokļi, no kuriem divi pieder atbildētājam. Izdevumi par atkritumu izvešanu un asenizāciju atbildētājam ir jāmaksā neatkarīgi no tā, vai dzīvokļos kāds ir dzīvojis. Maksa atkarīga no kopējiem mājai sniegtajiem sadzīves atkritumu apsaimniekošanas pakalpojumu izdevumiem. Lietā nav ziņu vai arī pārējie dzīvokļi ir neapdzīvoti, tādēļ nav pamata secināt, ka mājai kopumā netiek sniegts sadzīves atkritumu apsaimniekošanas pakalpojums. Dzīvokļu īpašniekam, arī tad, ja viņš konkrētajā laika periodā nav patērējis ūdeni, jāmaksā patērētā ūdens starpība, kāda veidojas starp mājas kopējā skaitītāja rādījumu un dzīvokļu īpašumos noteikto ūdens patēriņu. Prasītājs rēķinos norādījis maksu par ūdens patēriņa starpību.

Tiesa atzinusi par nepamatotiem atbildētāja iebildumus, ka rēķinos nebija pamata iekļaut izdevumus par nekustamā īpašuma nodokļa maksājumiem, jo līgumu 4.1.14.punktā atbildētājs apņēmies maksāt nekustamā īpašuma nodokļa maksājumus tieši pašvaldībai vai apsaimniekotājam un atbildētājs nav iesniedzis pierādījumus, ka šie maksājumi samaksāti pašvaldībai.

Par nepamatotiem tiesa atzinusi arī atbildētāja iebildumus, ka prasītājam bija jāveic uzlabojumus un remontus atbildētājam piederošajos dzīvokļos,

jo atbilstoši likuma "Par dzīvokļa īpašumu" 12.pantam, Dzīvokļa īpašuma likuma 13.pantam un Līgumu 1.punktam, prasītājs veic dzīvojamās mājas kopīpašumā esošās daļas pārvaldīšanu.

Izvērtējot atbildētāja iebildumus, ka prasītājs faktiski nav veicis dzīvojamās mājas apsaimniekošanu, tāpēc nav tiesīgs saņemt samaksu, tiesa secinājusi, ka prasības priekšmets izskatāmajā lietā nav prasītāja saņemtās apsaimniekošanas maksas izlietojums.

Saskaņā ar likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.panta ceturto daļu, Ministru kabineta 2008.gada 9.decembra noteikumu Nr.1014 "Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu" 7., 10., 12.-14.punktu atbildētājs nav tiesīgs atteikties no uzturēšanas un apsaimniekošanas pakalpojumu nodrošināšanas (apmaksas) dzīvojamai mājai un, pastāvot apstāklim, ka dzīvokļu īpašnieki nav iebilduši pret apsaimniekotāja aprēķināto dzīvojamās mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas maksu, atbildētājam ir jāveic ikmēneša maksājumi atbilstoši dzīvojamās mājas apsaimniekotāja noteiktajai maksai. Turklāt, pārvaldīšanas un apsaimniekošanas izdevumos ir iekļautas tikai minēto noteikumu 7.punktā noteiktās izdevumu pozīcijas. Lietā nav iesniegti pierādījumi, ka dzīvokļu īpašnieki likumā noteiktā kārtībā iebilduši pret aprēķināto pārvaldīšanas un apsaimniekošanas maksas apmēru, iebildumus nav cēlis arī atbildētājs. Līdz ar to nav pamata izšķirt strīdu par maksājamās apsaimniekošanas maksas izlietojumu, jo šāda prasība nav celta un apsaimniekošanas maksas izlietojums neietekmē atbildētāja pienākumu veikt likumā un līgumos noteiktos maksājumus.

Pamatojoties uz Civillikuma 1753., 1756., 1759.pantu, tiesa konstatējusi atbildētāja pieļauto apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu maksājumu nokavējumu un atzinusi, ka viņam ir pienākums maksāt nokavējuma procentus. Parāda aprēķinā par dzīvokli Nr.3 nepamatoti iekļauti maksājumi par 2008.gada decembri 17,54 Ls un 2009.gada janvāri 13,16 Ls. Līdz ar to tiesa atzinusi, ka likumisko nokavējuma procentu aprēķinā norādītā parāda summa uz 2012.gada martu – 755,97 EUR, samazināma par 43,68 EUR. Tā kā tiesas aprēķinātā likumisko nokavējumu procentu summa 51,63 EUR pārsniedz prasītāja norādīto summu par minēto periodu - 51,09 EUR, atbilstoši Civilprocesa likuma 192.pantam, prasība par likumisko nokavējuma procentu piedziņu apmierināta prasītāja norādītajā apmērā. Nekonstatējot kļūdas pārējā likumisko procentu aprēķinā, tiesa atzinusi par iespējamu no atbildētāja piedzīt likumiskos nokavējuma procentus prasītāja aprēķinātajā apmērā.

Lai gan Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumi, pamatojoties uz kuriem tiek lūgts piedzīt no atbildētāja par labu prasītājam līgumsodu, starp pusēm noslēgti 2005.gada 20.aprīlī un 2006.gada 18.janvārī, ievērojot apstākli, ka līguma darbība pēc 2014.gada 1.janvāra tiek turpināta, tiesa atzinusi, ka, izšķirot jautājumu par līgumā noteiktā līgumsoda piedziņu, piemērojamas Civillikuma normas par līgumsoda noteikumiem, kuras stājās spēkā 2014.gada 1.janvārī.

Pamatojoties uz Civillikuma 1716.pantu un līgumu 3.6.punktu, tiesa konstatējusi, ka prasītājam ir piešķirtas tiesības saistību nepienācīgas izpildes gadījumā prasīt no atbildētāja līgumsodu. Tiesa atzinusi par samērīgu prasītāja pieprasīto līgumsodu 10 % apmērā no pamatparāda summas, ievērojot ilgstošo saistību neizpildi no atbildētāja puses. Par dzīvokļa īpašumu Nr.1 parādu līgumsods piedzīts prasītajā 290,97 EUR apmērā, bet par dzīvokli Nr.3 samazināts atbilstoši atzītajai pamatparāda summai 2040,62 EUR par 4,37 EUR un piedzīts 204,06 EUR apmērā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41., 42.pantu no atbildētāja par labu prasītājam piedzīti tiesas izdevumi valsts nodeva proporcionāli prasības apmierinātajai daļai 464,35 EUR un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 4,70 EUR, par labu valstij, prasītāja nesegtie tiesas izdevumi 13,47 EUR apmērā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.pantu noteiktas prasītāja tiesības līdz sprieduma izpildei saņemt no atbildētāja 6 % gadā no piedzītās parāda pamatsummas.

Atbildētājs/pers. A/ iesniedzis apelācijas sūdzību par Kuldīgas rajona tiesas 2017.gada 26.jūnija spriedumu, lūdzot to atcelt un iesniegto prasību noraidīt, kā arī nopratināt pirmās instances tiesā nenopratinātos lieciniekus. Norāda, ka tiesa, daļēji apmierinot prasību, nepamatoti uzskatījusi, ka prasītājs ir sniedzis komunālos pakalpojumus par kuriem pieprasījis samaksu un izrakstījis rēķinus atbildētājam, jo lietā nav iesniegti pierādījumi par šo pakalpojumu sniegšanu. Proti, lietā nav pierādījumu, ka prasītājs būtu veicis nekustamo īpašumu uzturēšanu un apsaimniekošanu, tiesa pamatojusies tikai uz prasītāja paskaidrojumiem.

Tiesa nepamatoti noraidījusi atbildētāja lūgumu par liecinieku nopratināšanu lietā, kas būtu varējuši liecināt par to, ka prasītājs nekādus pakalpojumus īpašumā nav sniedzis.

Izskatot lietu, tiesa nav piemērojusi Civilprocesa likuma 210.panta pirmās daļas 1.punktu un nav atlikusi lietas izskatīšanu. Veselības stāvokļa dēļ atbildētājs uz lietas izskatīšanu nevarēja ierasties, par to paziņojot tiesai tiklīdz tas bija iespējams – 2017.gada 16.jūnijā. Lietu izskatot bez atbildētāja klātbūtnes, viņam tika liegta iespēja izteikt argumentus, pieteikt lūgumus un iesniegt papildus pierādījumus.

Novērtējot lietā esošos pierādījumus, pušu paskaidrojumus un apelācijas sūdzības motīvus, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka SIA /Nosaukums A/ prasība par parāda piedziņu sprieduma pārsūdzētajā daļā ir pamatota un apmierināma, bet daļā, kurā prasība noraidīta, pirmās instances tiesas spriedums nav pārsūdzēts un ir stājies likumīgā spēkā.

Lietā nav strīda, ka atbildētājs ir dzīvokļu Nr.1 un Nr.3, /adrese/, īpašnieks, ko apstiprina 2005.gada 20.aprīļa un 2006.gada 17.janvāra pirkuma līgumi (lpp. 22-30, 16-19).

2005.gada 20.aprīlī un 2006.gada 18.janvārī starp/Pilsēta/pašvaldības SIA /Nosaukums B/ kā apsaimniekotāju un /pers. A/ kā dzīvokļu Nr.1 un Nr.3 /adrese/, īpašnieku noslēgti dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumi, kuros puses vienojušās par līguma būtiskajām sastāvdaļām (lpp.20-23, 31-34).

Lietā nav strīda arī par to, ka atbildētājs nav veicis prasībā norādīto apsaimniekošanas maksas un komunālo pakalpojumu maksas samaksu pēc prasītāja piestādītajiem rēķiniem.

Tiesas kolēģija, pārbaudījusi pirmās instances tiesas sprieduma argumentāciju, atzīst, ka Kuldīgas rajona tiesa attiecībā uz celtās prasības priekšmetu un pamatu ir pareizi nodibinājusi lietas apstākļus, vispusīgi pārbaudījusi esošos pierādījumus, tos analizējusi atbilstoši materiālo un procesuālo tiesību normām. Tiesas sprieduma argumentācija ir izvērsta un pareiza, līdz ar to tiesas kolēģija saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piektās daļas noteikumiem pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma argumentācijai, un Civilprocesa likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus atkārtoti nenorāda.

Attiecībā uz apelācijas sūdzībā minētajiem apstākļiem tiesas kolēģija norāda turpmākos argumentus:

Tiesas kolēģija atzīst par nepamatotu apelācijas sūdzībā minēto argumentu, ka tiesai vajadzēja piemērot Civilprocesa likuma 210.panta pirmās daļas 1.punktu un atlikt lietas izskatīšanu, jo atbildētājs nevarēja ierasties tiesā veselības stāvokļa dēļ.

Civilprocesa likuma 156.panta pirmā daļa paredz, ka gadījumā, ja uz tiesas sēdi nav ieradies kāds no lietas dalībniekiem, liecinieks, eksperts vai tulks, tiesa uzsāk lietas izskatīšanu, ja vien saskaņā ar šī likuma 209. vai 210.pantu nav pamats to atlikt.

Neierašanās uz tiesas sēdi ir pamats civillietas izskatīšanas atlikšanai tikai tad, ja iestājušies šādi priekšnoteikumi: pirmkārt, lietas dalībnieks pirms tiesas sēdes ir informējis tiesu par neierašanās iemesliem, otrkārt, tiesa, izvērtējot saņemto informāciju, secinājusi, ka lietas dalībnieka neierašanās ir attaisnojoša. Juridiskajā literatūrā un tiesu praksē ir atzīts, ka lietas dalībniekam, informējot tiesu par šķēršļiem, kas liedz iespēju ierasties tiesas sēdē, ir

detalizēti jānorāda pamatojums, jāpievieno pierādījumi, kas apliecina šādu šķēršļu iestāšanos un turpināšanos, bet tiesai jāizvērtē saņemtā informācija kontekstā ar lietas apstākļiem *(sk. Civilprocesa likuma komentāri I daļa (1.-28.nodaļa). Otrais papildinātais izdevums. Sagatavojis autoru kolektīvs. Prof. K.Torgāna zinātniskajā redakcijā – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2016, 591.-592.lpp., sal. Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2012.gada 30.amija sprieduma lietā Nr.SKC-17 9.punkts, 2013.gada 14.maija sprieduma lietā Nr.SKC-173 6.punkts, 2013.gada 9.decembra sprieduma lietā Nr.SKC-277 9.punkts, Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2014.gada 28.februāra spriedums lietā Nr.SKC-119).*

Tiesas kolēģija ņem vērā, ka 2017.gada 12.jūnija tiesas sēdē atbildētājs nebija ieradies, nepaziņojot neierašanās iemeslus. Civilprocesa likuma 210.panta 1.punkts neuzliek par pienākumu tiesai atlikt lietas izskatīšanu, ja lietas dalībnieks neierodas tiesas sēdē nezināmu iemeslu dēļ. Pirmās instances tiesa jautājumu par iespēju lietu izskatīt bez atbildētāja piedalīšanās izlēmusi saskaņā ar Civilprocesa likuma 156.panta pirmo daļu. Darba nespējas lapu atbildētājs iesniedzis tikai 2017.gada 16.jūnijā. Turklāt, darba nespējas lapa nepierāda, ka atbildētājs nevarēja piedalīties tiesas sēdē, jo tajā nav norādīts ārstēšanās režīms, kas konkrētajā laika posmā noteikts atbilstoši atbildētāja veselības stāvoklim (ārstēšana stacionārā, mājas vai brīvais režīms).

Pie šādiem apstākļiem nav pamata atzīt, ka pirmās instances tiesa pieļāvusi procesuālu pārkāpumu, izskatot lietu atbildētāja prombūtnē.

Saskaņā ar likuma "Par dzīvokļu īpašumu" (spēkā līdz 2010.gada 31.decembrim) 8. un 12.pantu un Dzīvokļa īpašuma likuma (spēkā no 2011.gada 1.janvāra) 10. un 13.pantu visu dzīvokļu īpašnieku pienākums ir piedalīties daudzdzīvokļu mājas kopīpašumā esošās daļas pārvaldīšanā un apsaimniekošanā, kā arī norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu.

Dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumi ir sedzami atbilstoši dzīvokļa īpašumā ietilpstošās kopīpašuma domājamās daļas apmēram. Papildus Dzīvokļa īpašuma likuma 13.pantam, tādu dzīvojamo māju, kuru pārvaldīšanas tiesības dzīvokļu īpašnieki nav pārņēmuši, pārvaldīšanas izdevumu noteikšanas kārtību nosaka Ministru kabineta 2008.gada 9.decembra noteikumi Nr.1014 "Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu".

Atbildētājs kā dzīvokļu Nr.1 un Nr.3 /adrese/, īpašnieks 2005.gada 20.aprīlī un 2006.gada 18.janvārī noslēdzis ar /Pilsēta/ pašvaldības SIA/Nosaukums B/ kā apsaimniekotāju dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumus, kuros puses vienojušās, ka maksa par dzīvojamās mājas uzturēšanu un apsaimniekošanu tiek noteikta saskaņā ar Latvijas Republikas normatīvajiem aktiem un /Pilsēta/ domes /datums/lēmumu Nr.3082 un tā ir par dzīvojamās mājas (ieskaitot koplietošanas telpas un piemājas teritoriju) uzturēšanu un apsaimniekošanu 0,148 Ls/m^2, ūdensapgādes un kanalizācijas sistēmas apkopi 0,01 Ls/m^2 + PVN (3.2.punkts), un maksa par dzīvojamās mājas uzturēšanu un apsaimniekošanu maksājama vienlaikus ar maksu par pakalpojumiem: auksto ūdeni un kanalizāciju, atkritumu izvešanu, asenizāciju (3.3.punkts) (lpp.20-23, 31-34).

Atbildētāja apelācijas instances tiesā izteiktais iebildums, ka minētais līgums nav spēkā, jo slēgts ar /Pilsēta/ pašvaldības SIA /Nosaukums B/ ir nepamatots, jo SIA /Nosaukums A/ izveidots reorganizācijas ceļā, apvienojot /Pilsēta/ pašvaldības SIA /Nosaukums B/ ar citām /Pilsēta/ pašvaldības sabiedrībām ar ierobežotu atbildību un ir /Pilsēta/ pašvaldības SIA /Nosaukums B/ tiesību un saistību pārņēmējs (lpp.36), tāpēc pusēm ir saistoši iepriekš minētie dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumi.

Augstākās tiesas Civillietu departaments 2015.gada 29.oktobra spriedumā lietā Nr. SKC-211/2015 un 2016.gada 26.februāra spriedumā lietā Nr. SKC-43/2016 secinājis, ka pēc būtības pušu slēgtais apsaimniekošanas līgums uzskatāms par pilnvarojumu Civillikuma 2289.panta izpratnē, kad viena puse (pilnvarnieks, uzdevuma ņēmējs – šajā gadījumā mājas pārvaldnieks) uzņēmusies izpildīt otrai (pilnvarotājam, uzdevuma devējam – šajā gadījumā dzīvokļa īpašniekam) zināmu uzdevumu – uzturēt un apsaimniekot viņa īpašumu. Atbilstoši Civillikuma 2307.panta noteikumiem doto uzdevumu pilnvarnieks pilda par pilnvarotāja līdzekļiem.

Tiesas sēdē nopratinātais liecinieks /pers. B/ liecināja, ka namīpašums /adrese/, ir nesakopts, viņš apmēram 2 reizes mēnesī palīdzējis atbildētājam sakopt teritoriju. Līdzīgas liecības sniedza arī liecinieks /pers. C/. Savukārt liecinieks /pers. D/ liecināja, ka viņš bieži apmeklējis atbildētāja īpašumu /adrese/, jo atbildētājs kopš 2000.gada tur kaut ko remontēja. Minētā lieciniekа liecība nav ticama, jo no lietas materiāliem redzams, ka dzīvokļus strīdus mājā atbildētājs iegādājies tikai 2005. un 2006.gadā. Arī pārējo liecinieku liecības tiesas kolēģijas ieskatā nedod pamatu prasības noraidīšanai, jo nepierāda apstākli, ka apsaimniekotājs nav pildījis savas funkcijas.

Pats atbildētājs atzina, ka dzīvokļi nebija dzīvošanai derīgi, kad viņš tos iegādājās un nenoliedza, ka apsaimniekotājs ielu tīrīja.

Atbildētājam apsaimniekošanas un komunālo maksājumu parāds sācis uzkrāties drīz pēc dzīvokļa īpašumu iegādes – no 2008.gada 1.decembra. Šādos apstākļos secināms, ka atbildētājs ilgstoši nav pildījis apsaimniekošanas līguma noteikumus un nav nodrošinājis apsaimniekotāju ar naudas līdzekļiem, kas nepieciešami tā funkciju pienācīgai īstenošanai. Tā kā apsaimniekotājs pielīgtās saistības var izpildīt tikai to naudas līdzekļu ietvaros, kurus šim nolūkam viņam iemaksājuši dzīvokļu īpašnieki, nav pamatots atbildētāja pārmetums, ka atbildētājs nav veicis namīpašuma apsaimniekošanu un šis īpašums bojājies prasītāja vainas dēļ.

Attiecībā uz mājā sniegtajiem pakalpojumiem - atkritumu izvešana un ūdensapgāde, atbildētājs norāda, ka šādi pakalpojumi dzīvojamai mājai/kopīpašumam netiek sniegti.

Tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas argumentācijai, kura novērtējusi, ka atbilstoši Ministru kabineta 2008.gada 9.decembra noteikumu Nr.1013 "Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" (turpmāk – Noteikumi Nr.1013) 17.4.1.punktam, par sadzīves atkritumu apsaimniekošanu un asenizāciju dzīvokļu īpašniekiem ir jāmaksā proporcionāli dzīvoklī dzīvojošo personu skaitam, kuru nepārrēķina, ja prombūtnē atrodas vienīgā dzīvoklī dzīvojošā persona (likuma redakcijā, kas bija spēkā no 19.12.2008.-30.09.2013.), un atbilstoši atsevišķo īpašumu skaitam (noteikumu redakcijā, kas bija spēkā no 01.10.2013.). Līdz ar to atbilstoši Noteikumu Nr.1013 nosacījumiem, izdevumi par atkritumu izvešanu un asenizāciju atbildētājam ir jāmaksā neatkarīgi no tā, vai viņam piederošajos dzīvokļos strīdus periodā ir kāds dzīvojis vai nē, jo maksa ir atkarīga no kopējiem mājai sniegtajiem sadzīves atkritumu apsaimniekošanas pakalpojumu izdevumiem.

Savukārt par ūdens piegādes un ar to saistītajiem kanalizācijas pakalpojumiem, atbilstoši Noteikumu Nr.1013 19.punktam, dzīvokļu īpašniekam, arī tajā situācijā, ja viņš pats konkrētajā laika periodā nav patērējis ūdeni, ir jāmaksā ūdens starpība, kāda veidojas starp mājas kopējā skaitītāja rādījumu un dzīvokļu īpašumos noteikto ūdens patēriņu. Atbildētājam ir aprēķināta tikai maksa par ūdens patēriņa starpību (lpp.9, 24, 105-108).

Tiesas kolēģija atzīst par pamatotu pirmās instances tiesas motivāciju par parāda apmēru, kā arī līgumsoda un likumisko procentu piedziņu un šajā daļā pilnībā pievienojas pirmās instances tiesas argumentācijai. Atbildētājs parāda matemātisko aprēķinu nav apstrīdējis.

Tiesas kolēģija atzīst par nepamatotu atbildētāja argumentu, ka prasītājs nav nodevis pārvaldīšanas tiesības, lai gan dzīvokļu īpašnieku kopsapulce 2012.gada 30.maijā pieņēma lēmumu pārņemt pārvaldīšanā dzīvojamo māju un tai funkcionāli nepieciešamo zemes gabalu (lpp.88-89).

Nav strīda par to, ka dzīvokļu īpašniekiem ir tiesības mainīt apsaimniekotāju, kā arī pārņemt pārvaldīšanas tiesības, bet tas izdarāms noteiktā kārtībā. No lietā esošās SIA /Nosaukums A/iecirkņa /Nosaukums C/ vēstules redzams, ka atbildētājam izskaidrots, lai pārņemtu pārvaldīšanas tiesības, dzīvojamās mājas /adrese/, dzīvokļu īpašnieku kopības sapulces lēmums jāiesniedz /Pilsēta/ domes Īpašuma departamentā (lpp.91), ko atbildētājs nav izdarījis.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

Līdz ar to no atbildētāja par labu prasītājam piedzenami tiesas izdevumi – samaksātā valsts nodeva proporcionāli prasības apmierinātajai daļai 464,31 EUR un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 4,70 EUR.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.pantu no atbildētāja valsts labā piedzenami nesamaksātie izdevumi par tiesas pavēstu piegādāšanu 15,85 EUR (13,47 EUR pirmās instances tiesā + 2,38 EUR apelācijas instances tiesā).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.pantu noteiktas prasītāja tiesības līdz sprieduma izpildei saņemt no atbildētāja 6 % gadā no piedzītās parāda pamatsummas.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.[1]pantam atbildētājam nosakāms termiņš – 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas sprieduma labprātīgai izpildei.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 8., 97., 193., 195., 204.[1], 430., 432., 434.pantu Civillietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a:

SIA /Nosaukums A/ prasību pret /pers. A/ par parāda piedziņu apmierināt.

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, par labu SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu parādu par laiku no 2008.gada 1.decembra līdz 2016.gada 31.martam 4950,36 EUR (četri tūkstoši deviņi simti piecdesmit *euro* un 36 centi), likumiskos nokavējuma procentus par laiku no 2015.gada 1.janvāra līdz 2016.gada 16.martam 296,83 EUR (divi simti deviņdesmit seši *euro* un 83 centi), līgumsodu 492,03 EUR (četri simti deviņdesmit divi *euro* un 03 centi), tiesas izdevumus 469,01 EUR (četri simti sešdesmit deviņi *euro* un 01 cents). Noteikt, ka Samaksa veicama SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, norēķinu kontā Nr. /konta numurs/, kas atvērts AS "Citadele banka".

Atzīt SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei vai dienai, kad atbildētāja mantu pārdod izsolē, vai līdz brīdim, kad iestājas Civillikuma 1763.pantā norādītie apstākļi, saņemt likumiskos 6 % gadā no nesamaksātās pamatparāda summas – 4950,36 EUR.

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 15,85 EUR (piecpadsmit *euro* un 85 centi).

Noteikt /pers.A/termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Kurzemes apgabaltiesā un samaksājot drošības naudu.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese R.Vīva
Tiesnese L.Kraule
Tiesnese J.Mauliņa